

ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพครู

พระมหานรินทร์ ประสมพงศ์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย

อีเมล Narin.pra@mbu.ac.th

Received : March 24, 2021 Revised : May 16, 2022 Accepted : June 22, 2022

บทคัดย่อ

ในการศึกษาศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อพัฒนาผู้เรียนสู่เส้นทางที่มีความเป็นมืออาชีพทางวิชาชีพครู โดยระบบการศึกษาที่ครอบคลุมไม่ว่าจะเป็น ศิลปะการพูด ศิลปะการอ่าน ศิลปะการฟังและ ศิลปะการเขียน รวมถึงการเรียนรู้ศิลปะการใช้ชีวิตประจำวันในการแก้ไขปัญหา โดยมีเหตุและผล ในการตัดสินใจ ในการจัดทำการศึกษาการใช้ภาษาไทยเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพครู เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อการพัฒนาตนเองให้เหมาะสมกับการเป็นครูที่ดี ในการที่จะเป็นครูผู้ให้ความรู้กับผู้อื่นได้นั้นผู้ศึกษาค้นคว้าก็จำเป็นต้องได้ศึกษาหลักการต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถอธิบายหลักการต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน มีความสมบูรณ์ ครบทุกรูปแบบของการศึกษา ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อให้พร้อมสู่การเป็นครูที่มีความเป็นมืออาชีพ ในการนำมาพัฒนาความรู้ ความสามารถที่จะนำมาใช้ประโยชน์ได้ทุกสถานการณ์ โดยหลักความเป็นครูมืออาชีพที่ดีนั้น ไม่ใช่แค่การสอนให้ผู้เรียนมีความรู้อย่างเดียว แต่ความเป็นครูมืออาชีพนั้นต้องเรียนรู้ การมีจรรยาบรรณของครู การมีจริยธรรมความเป็นครู เพื่อนำมาประกอบในการศึกษาให้มีระบบ ระเบียบแบบแผนและเพื่อการเป็นครูมืออาชีพที่ดีให้กับผู้เรียน ผู้ศึกษาอนึ่ง ครูที่ดีนั้นต้องเป็นครูที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้เรียน สังคมให้กับประเทศชาติต่อไป

คำสำคัญ: ศิลปะการใช้ภาษาไทย, การประยุกต์ใช้, วิชาชีพครู

THE ART OF USING THAI LANGUAGE FOR APPLICATION IN THE TEACHING PROFESSION

Phramahanarin prasompong

Faculty of Humanities Mahamakut Buddhist University

E-mail : Narin.pra@mbu.ac.th

Abstract

In teaching Thai language, novice teachers have to study the art of using Thai Language to be professional in teaching profession including speaking, reading, listening, and writing. They also have to study the art of daily-life problem solving with reasons when making decision. Novice teachers need to prepare themselves with the study of using Thai language for application in the teaching profession in order that they can improve themselves to be good teacher appropriately. For being effective teachers, novice teachers extremely need to study various principles and can clearly and perfectly explain those principles with all the forms of art in using Thai language in order to be professional teachers. Teachers need to be knowledgeable and competent for all situations. The principle of being a professional teacher is not only to teach students with knowledge but also to study teacher ethics and morality which are included in the study of systems, regulations, and forms of teaching profession as professional teachers. Furthermore, a good teacher must be effective in developing students, society and the country.

Keywords: Art of Using Thai Language, Application, Teaching Profession

บทนำ

ในการศึกษาศิลปะการใช้ภาษาไทยนั้นเป็นการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้การเป็นครูมืออาชีพ โดยศิลปะการใช้ภาษาไทยนั้นได้มีการแบ่งออกเป็น ศิลปะการพูด ศิลปะการฟัง ศิลปะการอ่านและ ศิลปะการเขียนเพื่อให้สอดคล้องกับการเรียน การสอนของคุณครูและผู้เรียน เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญ ของภาษาไทยและความรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ดังนั้น ครูต้องมีการพัฒนาตนเองให้ทันต่อ ยุคสมัยในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงการสอนของครูนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างมากไม่เหมือนกับ ครูในยุคก่อน ทำให้ครูผู้สอนต้องพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ยิ่งในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยใน การสอน เพื่อให้การเรียน การสอนที่เป็นไปตามยุคสมัยนี้ทำให้ครูต้องมีการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ เสมอ โดยการพัฒนาตนเองของครูไม่ใช่แค่ครูที่ต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ทางสถาบันการศึกษาต้องมีส่วน ช่วยในการพัฒนาครูด้วยเช่นกัน โดยครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาทักษะ ด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้ในการสอนได้ ครูต้องเป็นผู้ที่สามารถปรับตัว ให้เข้ากับทุกสถานการณ์ เข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงต่อยุคสมัย ทำให้ครูต้องมีการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร สิ่งต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อสาร

ภาษาจึงเปรียบเสมือนหัวใจของการติดต่อสื่อสารระหว่างคน ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ในการเรียน การสอนวิชาภาษาไทยมิใช่หมายความว่าความถึงการเรียนรู้เท่านั้น แต่หมายถึงการใช้ภาษาให้ พัฒนาถูกต้องทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ปัจจุบันมักพบว่ามีการใช้ภาษาผิดพลาดและ บกพร่องอยู่เสมอ โดยเฉพาะในเรื่องการใช้คำ การใช้สำนวนภาษาที่ไม่เหมาะสม การใช้คำไม่ถูกกาลเทศะ เราจึงควรให้ความสนใจและพัฒนาการเขียนให้มากขึ้น (ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2550, หน้า 2-3)

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์เพื่อให้มนุษย์เข้าใจกันได้ พูดกันรู้เรื่อง ฟังกันเข้าใจ อ่านสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้เป็นเรื่องราวและเขียนให้ผู้อ่านอ่านได้อย่างเข้าใจ ในชีวิตประจำวันนั้น จำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารโต้ตอบผู้ที่เกี่ยวข้อง การใช้ภาษาจึงเป็นศิลปะ อย่างหนึ่ง ที่ผู้ใช้ภาษาต้องเรียนรู้วิธีการเพื่อนำไปใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ทั้งด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน (กลุ่มวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวน สุนันทา, 2549, หน้า 1)

ความสนใจใคร่รู้ในภาษายังไม่หยุดเพียงเท่านั้น เมื่อมีผู้ที่ศึกษาภาษากลุ่มหนึ่งเล็งเห็นว่า ภาษามีได้เป็นสิ่งที่อยู่ในครอบครองของชนชั้นผู้นำเท่านั้น สามัญชนทั่วไปคือผู้ใช้ภาษาจริงและทำให้ ภาษามีการแปรและเปลี่ยนไปในรูปแบบต่าง ๆ การศึกษาภาษาจึงไม่จำเป็นต้องศึกษาเพียงภาษาที่

ถูกต้องตามแบบแผนเท่านั้น แต่ได้ให้ความสำคัญกับภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เป้าหมายของการศึกษาภาษาจึงไม่เพียงการหาคำตอบว่าถูกผิดอีกต่อไป แต่เน้นไปที่การค้นหาคำความจริงที่ซ่อนอยู่ในภาษาหรือระบบภาษามากกว่า (สุธาสนี ปิยพสุนทรา, 2561, หน้า 2)

เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงกับครูจะต้องดำเนินการกับครูผู้ปฏิบัติหน้าที่ในปัจจุบันรวมถึงนักศึกษาวิชาชีพครู ที่จะต้องไปปฏิบัติหน้าที่ครูในอนาคต กระบวนการที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการคิด วิธีการปฏิบัติและการจัดการเรียน การสอนของครู จะต้องดำเนินการโดยทันทีและพร้อมเพรียงกันทั้งประเทศ เพราะหากครูยังขาดความรู้ ความเข้าใจและที่สำคัญยิ่งคือหากมีความเชื่อว่าแนวทางในการจัดการศึกษาที่ครูต้องเปลี่ยนแปลงไปนั้น จะต้องเป็นประโยชน์และมีคุณค่ากับผู้เรียนอย่างแท้จริง จะทำให้ครูพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น กระบวนการพัฒนาครูจึงเป็นแนวปฏิบัติที่สำคัญยิ่งที่หน่วยงานที่รับผิดชอบการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับครูว่ากระบวนการหรือวิธีการจัดการเรียนการสอนที่จะต้องเกิดขึ้นจะทำให้ผู้เรียนเป็นผู้มีคุณภาพ (กัญญกร เอี่ยมพญา, 2561, หน้า 1)

ภาษาเป็นสิ่งที่ช่วยให้คนเรามีโอกาสในการหาความรู้ โดยต้องใช้การพูด การอ่าน การเขียน และการฟัง เป็นสิ่งที่ใช้ในการเรียนรู้ ในปัจจุบันครูต้องมีการเรียนรู้อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการพูดที่ต้องสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ การเขียนต้องมีการสื่อสารที่ดีทั้งการส่งสารและการรับสารให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เราต้องการสื่อ โดยผู้เขียนต้องมีความรู้ความเข้าใจในการที่จะสื่อสารออกมา การอ่านในวิชาชีพครูเป็นการทำให้ครูมีความรู้ เพื่อที่จะเอาไปปรับปรุงในการสอนผู้เรียนและการฟังในวิชาชีพครูนั้นต้องฟังเพื่อให้ได้ความรู้เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น การฟังอบรมเพื่อการศึกษาและการพัฒนาหลักสูตรการสอน

ระดับของภาษา

ระดับภาษา คือ การเลือกการใช้ภาษาที่พูดออกมาในแต่ละงานเป็นระดับต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและสถานที่ เพราะการที่เราเลือกใช้ภาษากับบุคคลต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับโอกาส ไม่ว่าจะเป็นการที่พูดคุยระหว่างคุณครูกับนักเรียนหรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพราะการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารระหว่างกลุ่มคน ในการใช้ภาษาแต่ละครั้งเราต้องดูว่าภาษาที่เราใช้นั้นเหมาะกับเหตุการณ์ สถานที่หรือโอกาสนั้น ๆ ด้วย เพราะถ้าหากใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมจะทำให้เกิดผลเสียต่อตนเองหรือบางครั้งการพูดที่ไม่น่าฟังก็ไม่สมควรที่จะพูดระดับของภาษาสามารถแบ่งได้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับภาษาปาก คือ ภาษาที่ใช้ในการพูดในชีวิตประจำวันกับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคย โดยภาษาปาก อาจจำแนกโดยพิจารณาจากพื้นที่เป็นเกณฑ์ คือ จำแนกเป็นภาษาถิ่นต่าง ๆ หรือจำแนก

โดยพิจารณาจากสภาพ เศรษฐกิจ การศึกษา ภัยและส่วนประกอบอื่น ๆ นอกจากนี้ภาษาปาก เป็นการสนทนากันระหว่างผู้คุ้นเคยที่สนิทสนมกันมาก อาจจะเขียนในการสนทนาในหนังสือ นิยาย เรื่องสั้น จดหมายส่วนตัว การประชาสัมพันธ์ ฯลฯ

2. ภาษากึ่งแบบแผน คือ ภาษาที่ก้ำกึ่งกันระหว่างภาษาปากกับภาษาแบบแผน คือ มีความสละสลวย กว่าภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผนเหมาะสำหรับการใช้ภาษาในกรณีสนทนาระหว่างผู้ที่ไม่คุ้นเคย เช่น การพูดในที่ประชุม การใช้ภาษาของสื่อมวลชนต่าง ๆ การเขียนจดหมายธุรกิจ

3. ภาษาแบบแผน คือ ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษา ทั้งด้านการใช้คำ ประโยค สำนวน ภาษาแบบแผนเหมาะสำหรับการใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ เช่น กล่าวให้โอวาท การเขียนบทความวิชาการ การเขียนเอกสารทางราชการ บทความสารคดีทางวิชาการ ฯลฯ (คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาการบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป, 2556, หน้า 83 – 85)

ระดับของภาษานั้นเป็นการพูดที่มีการแบ่งออกเป็นหลายระดับโดยการแบ่งนั้นสามารถแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับของภาษาปาก ระดับภาษากึ่งแบบแผนและภาษาแบบแผน โดยการพูดแต่ละระดับนั้นเป็นการพูดสามารถพูดกับบุคคลต่าง ๆ เช่น การพูดที่เป็นภาษาระดับปากที่เป็นการพูดกันในระดับที่พูดกันทั่วไป เป็นการพูดที่ใช้ในระดับที่เป็นภาษาถิ่น ที่มีการพูดเป็นการเฉพาะของกลุ่มคนหรือการพูดที่เป็นในวัยเดียวกัน การพูดในระดับกึ่งแบบแผนเป็นการพูดที่เป็นการพูดสำหรับการใช้กับคนที่ไม่คุ้นเคยหรือบุคคลที่มีอายุมากกว่าผู้พูดและภาษาแบบแผนเป็นภาษาที่เป็นภาษาทางราชการตรงตามระเบียบที่วางไว้ เพราะ ฉะนั้น การพูดแต่ละครั้งต้องมีการดูความเหมาะสมและสถานการณ์ในการพูดว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใดและสมควรพูดอย่างไร ให้เหมาะสมวัยของผู้พูดและผู้ฟัง

ความหมายของการพูด

การพูด คือ การเปล่งเสียงให้เกิดเป็นคำพูดที่มีความหมายโดยต้องใช้กริยา ท่าทางและอารมณ์ในการพูด ที่สามารถรับรู้และเข้าใจต่อผู้พูดและผู้ฟังเพื่อเป็นการสื่อสารให้กับผู้อื่นได้รับความรู้ความหมายของการที่เราจะสื่อสารความหมายนั้นออกไปให้ตรงกับกริยาที่เราต้องการสื่อถึงเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันว่าผู้พูดต้องการสื่อสารไปในทางไหนและได้มีการรับสารที่ถูกต้องตามที่เรต้องการสื่อหรือไม่ ถ้าตรงตามที่เราสื่อความหมายนั้นแสดงได้ว่าการสื่อสารของเรานั้นเป็นการสื่อสาร ความหมายของการพูดให้มีความสำเร็จ

การพูด คือ การสื่อสารด้วยถ้อยคำ ทำทางและน้ำเสียง โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฟัง ทราบ เข้าใจ หรือตอบสนองในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ ทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่องหลักการพูด ขั้นตอนการพูด วิธีการพูด รวมทั้งต้อง รู้จักคิด เลือกใช้และเรียบเรียงคำพูด ตลอดจนการใช้น้ำเสียง ลีลาท่าทาง ที่ประกอบการพูดให้เหมาะสมแก่ผู้ฟัง การพูดเป็นทักษะการส่งสารที่ทุกคนจำเป็นต้องใช้เพื่อตนเอง ดังนั้น การพูดมีความสำคัญต่อทุกคนและการพูดที่ดีทำให้ผู้พูดรู้จักวิธี แสดงความรู้ได้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ วางตนดี พร้อมทั้งจะสานสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงทำให้เกิดความราบรื่นทั้งในการดำเนินงานและการดำรงตน (คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาการบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป, 2556, หน้า 154)

อาจสรุปได้ว่า การพูด เป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ควบคู่ไปกับการฟัง เพื่อการสื่อความหมายของมนุษย์ โดยการใช้เสียงที่เป็นภาษา อากัปกิริยา ท่าทางประกอบด้วยกันได้ สำหรับเป็นสื่อเพื่อการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงการศึกษาบุคลิกภาพของผู้พูดได้เป็นอย่างดี โดยอาศัยภาษา น้ำเสียงและอากัปกิริยา ท่าทางเป็นสื่อและมีการตอบสนองจากผู้ฟัง (กองเทพ เคลือบพณิชกุล, 2542, หน้า 43)

การพูดถือเป็นการใช้ภาษาที่สำคัญที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นใช้ในการพูดคุยระหว่างกลุ่มคน ต้องมีการโต้ตอบในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียนที่เป็นการตอบคำถามของนักเรียนหรือการตอบคำถามของอาจารย์ การทำงานทุกอย่างต้องมีการใช้ภาษาในการพูดเพื่อเป็นการพูดคุยกันให้รู้ถึงสิ่งที่ต้องการสื่อสารเหมือนเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังให้เข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อสารว่ามีการสื่อในแนวใดให้เกิดผลต่อการทำงาน การเรียนและเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน รวมถึงการแลกเปลี่ยนความคิดให้ออกมาเป็นคำพูดในการสื่อสาร

ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญอย่างมากเพราะในชีวิตประจำวันไม่ว่าประเทศไหนล้วนมีการพูดเพื่อการสื่อสารที่ก่อให้เกิดความเข้าใจกัน การพูดยังสามารถนำไปเป็นอาชีพได้ เช่น ครู นักข่าว นักพูด เป็นต้น การพูดยังสามารถสร้างหรือแสดงความคิด รวมไปถึงบุคลิก ลักษณะนิสัยของทุกคนได้ด้วย เพราะฉะนั้น การพูดถือว่ามีค่าอย่างมาก ๆ และเป็นสิ่งสำคัญหลักในการดำรงชีวิต

การพูดเป็นกระบวนการที่มีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ เพราะมนุษย์ต้องติดต่อสื่อสารกันในชีวิตการดำเนินชีวิต อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ขึ้นมา เพื่อจรรโลงสังคมให้คงอยู่ นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ฟังได้รับผลแห่งการพูดนั้น ซึ่งพอสรุปความสำคัญของการพูดได้ดังนี้

1. เพื่อดำรงตนในสังคมได้อย่างมีความสุข การพูดเป็นวิธีการสื่อสารสำคัญอย่างหนึ่งที่เปิดโอกาสให้คนในสังคมได้เรียนรู้ เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นและให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขทั้งในด้านการประกอบอาชีพ การสนทนาพูดคุยและการดำเนินชีวิต

2. เพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่าต่าง ๆ ผู้พูดจะนำเสนอสิ่งที่ตนเองคิดออกมาเพื่อให้ผู้อื่นได้ทราบหรืออาจอธิบายข้อมูลต่าง ๆ ที่ตนเองคิด หรืออาจแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นเพื่อร่วมสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น

3. เพื่อจรรโลงจิตใจของมนุษย์ การพูดมีส่วนช่วยสำคัญที่ช่วยให้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังมีสุขภาพจิตที่ดี ทั้งการถ่ายทอดและรับฟังเรื่องราวที่กล่อมเกลาจิตใจ สร้างความบันเทิง ผ่อนคลายความตึงเครียดและการให้ข้อคิดเตือนใจแก่ผู้อื่น (กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์, 2555, หน้า 164 -166)

การพูดถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อการใช้ในชีวิตประจำวันเพราะในทุกวันคนเรานั้นมีการสื่อสารกันทั่วทุกที่เพราะภาษาที่เราจะเห็นได้ชัดที่สุดคือ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาตัวกลางที่ใช้ในการสื่อสารกันทุกประเทศถือว่าเป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งยังสามารถทำให้เกิดประโยชน์ได้ในหลายด้าน ทั้งด้านการเรียน การทำงาน การพูดให้กำลังใจและที่สำคัญการที่คนเรานั้นมีภาษาเป็นของตนเองเราถือว่าต้องมีความภูมิใจในภาษาของตนเองเช่นกัน

จุดมุ่งหมายของการพูด

ผู้พูดจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายที่พูดได้อย่างถูกต้องโดยจะต้องศึกษาและวิเคราะห์วัตถุประสงค์ที่จะพูดแต่ละครั้งให้ชัดเจนและให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ โดยจุดมุ่งหมายของการพูดสามารถกำหนดได้ดังนี้ ผู้พูดที่ดีควรตระหนักถึงจุดมุ่งหมายของการพูดในแต่ละโอกาสได้อย่างถูกต้องตรงตามความต้องการของผู้ฟังเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ

ในการพูดทุกครั้ง ย่อมมีจุดมุ่งหมายเสมอ ไม่มีผู้พูดคนใดที่พูดอย่างเลื่อนลอย ปราศจากจุดมุ่งหมาย จุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของการพูดมีอยู่ 4 ประการ คือ

1. เพื่อการค้นหาคำตอบ การค้นหาคำตอบ การกล่าวถึงความเป็นมาของปัญหาหรือข้อสงสัยเท่าที่จำเป็น แล้วตั้งคำถามให้แน่ชัดลงไปว่า ต้องการค้นหาคำรู้หรือความจริงในเรื่องใดว่าอย่างไร

2. เพื่อการบอกกล่าว คือ การแสดงความรู้และข้อเท็จจริงให้ชัดเจนเป็นลำดับขั้นตอน

3. เพื่อการโน้มน้าวใจ คือ การชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับ หากเชื่อถือหรือปฏิบัติตามข้อชักชวน และชี้ให้เห็นโทษ หากไม่เชื่อหรือไม่ปฏิบัติตาม

4. เพื่อจรรโลงใจ คือ การให้เห็นคุณค่างามความดี ความประณีต งดงาม คุณค่านิยม ตลอดจนความสนุกเบิกบาน

จุดมุ่งหมายทั่วไปทั้ง 4 ประการ เมื่อมีการพูด ผู้พูดย่อมมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงตามเนื้อเรื่อง และโอกาสที่จะพูด เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายชี้เฉพาะให้แคบกว่าจุดมุ่งหมายทั่วไปลงไปอีก ซึ่งขึ้นกับผู้พูด เนื้อเรื่องและโอกาสที่พูดว่า พูดเพื่ออะไร โดยผู้พูดจะต้องกำหนดไว้ในใจก่อนจะพูดในครั้งนั้น ๆ (นภดล จันทรเพ็ญ, 2553, หน้า 71)

จุดมุ่งหมายของการพูด เพื่อค้นหาคำตอบ ความเป็นมาของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมเพื่อได้คำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมและเพื่อบอกกล่าวเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ฟังและเพื่อเป็นประสบการณ์เป็นองค์ความรู้ สามารถนำไปเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้รับทราบต่อไป นอกจากนี้จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อโน้มน้าวใจก็เป็นสิ่งสำคัญ สามารถทำให้ผู้ฟังเปลี่ยนความคิดไปในทางที่ดีได้ และจุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อจรรโลงใจเป็นการพูดเพื่อสร้างศรัทธา เช่น ในทางพระพุทธศาสนา คนที่ไม่ศรัทธา หรือมีศรัทธาน้อย ถ้าได้ฟังการพูดเพื่อจรรโลงใจแล้ว สามารถมีศรัทธาในพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น

การพูดโน้มน้าวใจ

การพูดโน้มน้าวใจคน เป็นการพูดเชิญชวน ชักจูงให้บุคคลนั้นเปลี่ยนความคิด เปลี่ยนทัศนคติของตัวเองที่มีอยู่ให้เห็นด้วยกับสิ่งที่เราพยายามให้คิดไปทางเดียวกับเรา คล้าย ๆ กับการโฆษณาให้หลงเชื่อในสิ่งที่เราพูดนั่นเอง โดยการพูดแต่ละครั้งเราต้องใส่อารมณ์ ใส่ความรู้เพื่อให้ผู้ฟังได้รับรู้ถึงสิ่งที่เราสื่อไป

การพูดโน้มน้าวใจ เป็นการพูดที่พยายามเปลี่ยนความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม และการกระทำของบุคคลอื่น โดยใช้กลวิธีที่เหมาะสมให้มีผลกระทบจิตใจจนเกิดการยอมรับและยอมเปลี่ยนใจตามกับผู้พูดต้องการ

หลักการพูดโน้มน้าวใจ

1. การศรัทธาในการพูด ถ้าผู้พูดมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักต่อส่วนรวม ก็จะทำให้การพูดโน้มน้าวได้รับการยอมรับมากขึ้น
2. ผู้พูดต้องเป็นนักพูดที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ขัน สามารถสร้างให้ผู้ฟังประจักษ์ถึงความรู้สึกหรือมีอารมณ์ร่วมกัน
3. ผู้พูดต้องมีเหตุผลหนักแน่น ชักชวนไปทำในสิ่งที่มีประโยชน์หรือมีค่าควรแก่การยอมรับ
4. ผู้พูดต้องชี้ให้เห็นทั้งด้านดี และด้านเสียของสิ่งนั้น ๆ แล้วเปิดโอกาสให้ผู้ฟังเลือก
5. ผู้พูดควรมีคุณธรรมและจริยธรรมในการโน้มน้าวใจให้ทำแต่สิ่งที่ดีและเกิดประโยชน์

(จิตต์นิภา ศรีไธย์, 2561, หน้า 268 – 269)

การพูดโน้มน้าวใจ คือ การพูดให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตามกับสิ่งที่ผู้พูดอยากแสดงจุดมุ่งหมายของการพูดและให้ผู้ฟังเปลี่ยนความคิดที่จะยอมรับ หรือมีความเชื่อในสิ่งที่เราพูด การพูดโน้มน้าวใจนั้นมี

การใช้ทักษะต่าง ๆ มากมาย เช่น การพูดที่ต้องมีเหตุและผลมาประกอบในความเชื่อ ดังนั้น การพูดโน้มน้าวใจต้องมีสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ สโลโก้ และมีการสร้างอารมณ์ร่วมกับผู้ฟังให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสียของสิ่งนั้น ๆ และผู้พูดควรมีคุณธรรม จริยธรรมในการพูดโน้มน้าวใจให้กับผู้ฟังเพื่อให้เกิดความคิดที่ต้งามและเหมาะสม

การพูดเพื่อความบันเทิง

เป็นการพูดเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ไม่ให้เกิดความเครียดต่อสิ่งที่กำลังทำอยู่ เช่น หากถ้าเรียนอยู่นั้นคุณครูกล่าวแต่เรื่องที่เป็นวิชาการมากเกินไป อาจทำให้ผู้ฟังเกิดอาการเครียดและเกิดอาการเบื่อ เมื่อเกิดอาการเบื่อก็คงจะทำให้ไม่อยากที่จะฟังการเรียนที่อาจารย์สอน ทำให้การสอนไม่เกิดผล เพราะ ฉะนั้น ครูผู้สอนควรมีการแทรกมุขตลกหรือการพูดที่ไม่ทำให้ผู้ฟังเกิดอาการเบื่อ แต่ครูก็ไม่ควรที่จะพูดจนทำให้เด็กไม่เกิดความน่าเชื่อถือ คือ อาจมีการแทรกมุขตลกมากเกินไป

การสร้างความบันเทิงที่ผ่านการนำเสนอด้วยวิธีการพูดนั้น ผู้พูดต้องอาศัยศิลปะในการถ่ายทอดเป็นอย่างมากเพื่อให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมไปด้วย การพูดที่มีวัตถุประสงค์เช่นนี้ก็เพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสุขจากการฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้พูดได้ถ่ายทอดออกมา แต่ความสุขที่เกิดขึ้นนั้นไม่ควรเป็นความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น เพราะอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน (กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์, 2555, หน้า 168)

การพูดเพื่อความบันเทิงนั้นเป็นการพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความเครียดน้อยลงและยังสามารถแทรกความรู้ เนื้อหาที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้ลงไป เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการฟัง การพูดควรพูดให้มีหลักการ เพราะหากว่าพูดโดยไม่มีหลักการและเหตุผลอาจทำให้เป็นการพูดที่ไม่มีประโยชน์ต่อผู้ฟังมากนัก การพูดเพื่อความบันเทิงไม่ควรพูดเสียดสีผู้ฟังมากนัก เพราะจะทำให้เกิดเป็นสิ่งที่ขุ่นเคืองกับผู้ฟังได้ และอาจส่งผลให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันได้ การพูดเพื่อความบันเทิงที่ดีควรมีการแทรกความรู้และข้อคิดเข้าไปในมุขตลกนั้นด้วย

การนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพครู

การเป็นครูต้องมีการนำศิลปะการใช้ภาษาไทยมาประยุกต์ใช้ในการเรียน การสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียน การสอน ของครูและนักเรียนเพราะมีการใช้ภาษาในการสอนนักเรียนทุกวัน เพราะ ฉะนั้น ครูต้องมีการปรับใช้ภาษาในการให้ความรู้ได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งมีการนำสื่อมาประกอบ การสอนเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้จดจ่ออยู่กับการเรียน การสอน สื่อที่นำมาประกอบการเรียน การสอน ไม่ควรที่จะมีแค่ตัวหนังสือ แต่ควรมีภาพและสื่อการสอนมาช่วยในการเรียน การสอนของครู

การนำความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติการสอนมาใช้ในวิชาชีพครูมาประยุกต์ใช้ในการสอน โดยการนำศิลปะของภาษาไทยมาเป็นตัวช่วยในการสอนหรือเพื่อแปลความและสถานการณ์เพื่อแก้ปัญหาและการแปลความการกระทำ วิชาชีพครูควรให้ความรู้ทางทฤษฎีที่ได้รับรวมถึง การนำศิลปะภาษาไทยมาประยุกต์ใช้ โดยการนำเอากระบวนการดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยการเอาเทคนิคต่าง ๆ ในศิลปะของภาษาไทยมาใช้ ครูต้องมีความรู้ในศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อนำความรู้มาปรับใช้ในการเรียน การสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ชาญชัย อาจินสมจาร, 2545, หน้า 13)

การนำทฤษฎีและการปฏิบัติการสอนมาช่วยในการประยุกต์ใช้ในการเรียน การสอนให้เกิดประสิทธิภาพ ในการเป็นครูนั้นต้องรู้จักวิธีการประยุกต์ใช้เทคนิคต่าง ๆ มารวมกับความรู้ ความสามารถของการใช้ภาษาไทยเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด โดยอาจมีการนำสื่อต่าง ๆ มาช่วยในการสอน ก็เป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมากและที่สำคัญยังสามารถที่จะสอนนักเรียนให้ได้ความรู้และการลงมือปฏิบัติได้จริง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และค้นคว้าด้วยตนเอง สามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาในอนาคตได้ วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะวิชาชีพครูถือเป็นวิชาชีพที่สร้างคนให้มีความรู้ ความคิดและสร้างอนาคตได้ สิ่งสำคัญของการที่จะก้าวมาเป็นครูที่มีความสามารถในการเป็นครูมืออาชีพที่ดีนั้น จะต้องรู้จักการพัฒนาตนเองและพัฒนาความสามารถให้ทันต่อยุคสมัยในปัจจุบันและไมควรที่จะหยุดพัฒนาตนเอง เพราะวิชาชีพครูเป็นวิชาชีพที่ต้องมีการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ และวิชาชีพครูยังถือเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญอย่างมากในปัจจุบัน

วิชาชีพครูถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศ ประเทศจะมีความเจริญก้าวหน้าหรือล้าหลังก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนที่มีการศึกษาที่ดี ดังคำกล่าวที่ว่า “จะพัฒนาชาติให้พัฒนาที่คน จะพัฒนาคนให้พัฒนาที่การศึกษา” อาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่ได้รับการอบรมหรือการศึกษาที่ดีจาก ครู อาจารย์จะทำให้บุคคลนั้นมีหลักการและวิธีการคิดที่ดีมีทักษะ

เนื่องจากครูเป็นวิชาชีพและเป็นปูชนียบุคคล มีบทบาทต่อสังคมในการอบรมสั่งสอนเยาวชนซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมไปจนถึงการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต้องอาศัยครูเป็นผู้นำทาง ดังนั้น วิชาชีพครูจึงเป็นภาระหน้าที่ที่หนัก ครูต้องรับหน้าที่การอบรมสั่งสอนและฝึกฝนวิทยาการ นอกจากนี้ วิชาชีพครูยังถือว่าเป็นวิชาชีพขั้นสูง เพราะต้องมีการฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้คนที่ประกอบอาชีพครูมีภาระหน้าที่มากมาย ครูจำเป็นต้องมีหลักยึดเพื่อนำตนไปสู่สิ่งที่สูงสุดหรืออุดมคติของอาชีพ นั่นคือ อุดมการณ์ครู (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์และคณะ, 2560, หน้า 30-33)

วิชาชีพครูล้วนมีบทบาทสำคัญในการเรียน การสอนและการพัฒนาเด็กให้ก้าวสู่สังคมที่กว้างไกล ครูยังเป็นผู้นำทางด้านวิชาการรวมไปถึงการพัฒนาการศึกษาและบุคคลให้มีความพร้อมอยู่เสมอ ดังนั้น วิชาชีพครูนั้นต้องมีการอบรมและการฝึกฝนอยู่เสมอเพื่อเป็นการพัฒนา การต่อยอดทางด้านวิชาชีพของตนเอง คนที่ประกอบวิชาชีพครูเป็นบุคคลที่มีภาระหน้าที่มากมายและต้องรองรับกับอารมณ์ของผู้ที่มียศที่สูงกว่า ทั้งเรื่องงาน เรื่องอารมณ์และเพื่อนร่วมงานด้วยกัน รวมทั้งนักเรียน ดังนั้น คนที่จะประกอบวิชาชีพครูต้องสามารถเข้าใจและเข้าถึงการอุดมการณ์ของวิชาชีพครู

ความหมายของครู

ครู คือ ผู้ที่ให้ความรู้แก่นักเรียน โดยรอบตัวของเรานั้นมีครูมากมาย เช่น พ่อแม่ ตัวของเราเอง หรือ แม้แต่ครูที่เป็นครูวิชาชีพที่สอนเราในห้องเรียน หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวของเราก็ก็คือเป็นครูทั้งสิ้น วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพที่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียน นักศึกษาหรือผู้ที่เรียนรู้ โดยอาจเป็นครูที่สอนในระดับของประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา หรือครูในสถาบันกวดวิชา บุคคลเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นครูของเราได้ทั้งสิ้น เพราะเป็นบุคคลที่ทำให้เรามีความรู้ สามารถเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้ ครูไม่ใช่แค่ครูที่อยู่ในห้องเรียนแต่ครูสามารถอยู่ได้ทุกที่ที่เราต้องการและจำสิ่งนั้นไว้เพื่อการเรียนรู้ แม้แต่การกระทำก็อาจจะถือได้ว่าเป็นครูของเรา

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นิยามความหมายของคำว่า “ครู” หมายความว่า บุคลากรทางวิชาชีพที่ทำหน้าที่หลักทางการเรียน การสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายของคำว่า “ครู” มากยิ่งขึ้น จึงมีการสรุปความหมายของคำว่า “ครู” ไว้ดังนี้

1. คำว่า “ครู” มาจากรากศัพท์ เดิมในภาษาบาลีว่า “คุรุ – ครู” จากภาษาสันสกฤตว่า “คุรุ” ซึ่งแปลว่า “คารวะ” แปลงเป็น “เคารพ”
2. การคารวะหรือเคารพ หมายถึง การตระหนัก ซึ่งหมายถึงการเอาใจจดจ่อในความดีอันมีอยู่ในตัวตนหรือสิ่งของ ครูเป็นผู้ตระหนักโดยใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญในสิ่งที่ดี – ชั่ว และเป็นบุคคลที่ศิษย์ควรตระหนัก
3. คำว่า “ครู” ในสมัยโบราณ หมายถึง ผู้นำทางหรือเป็นผู้ประจักษ์ทางวิญญาณของศิษย์ เพื่อนำศิษย์ไปสู่คุณธรรมขั้นสูง และมักใช้กับผู้สอนที่เป็นฆราวาส
4. ปัจจุบัน “ครู” หมายถึง ผู้ประกอบวิชาชีพอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่สอนคน คือ เป็นผู้สั่งสอนศิษย์หรือถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ และจะใช้กับผู้ที่ทำการสอนในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนระดับต่ำกว่าปริญญา

ครูที่แปลว่า นัก หมายถึงครูที่ต้องผ่านการศึกษาเล่าเรียนมาอย่างหนัก ต้องหนักทั้งกาย และหนักทางจิตใจ นักทางกาย หมายความว่า ต้องศึกษาค้นคว้าความรู้อยู่เสมอ เพื่อหาความรู้มาสอนศิษย์ ให้มีความรู้ทันโลกทันเหตุการณ์ นักทางจิตใจ คือ ผู้ที่วิญญานความเป็นครูต้องคอยดูแลเอาใจใส่ในความรู้สึกลูกศิษย์ตลอดเวลา

ครู ที่แปลว่า ตระหนักรู้ คือ ตระหนักรู้ในคุณงามความดีของครู ที่ได้สั่งสมไว้ ผู้ที่เป็นศิษย์ทุกคนควรน้อมกาย น้อมใจเข้าไปแสดงความเคารพหรือศึกษาเล่าเรียนด้วยความเคารพ (ยนต์ ชุ่มจิต, 2546, หน้า 149 -150)

ดังนั้น ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญของประเทศและสังคมของการศึกษา เพราะครูคือแม่พิมพ์ของชาติ จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน นักศึกษา บุคคลทั่วไป เพราะ ฉะนั้น ครูจึงต้องปฏิบัติตนให้เหมาะสมและพร้อมเป็นแบบอย่างที่ดีให้เหมาะสมแก่ คำว่า ครูคือแม่พิมพ์ของชาติ ปฏิบัติอยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียนและสังคม มีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้และเผยแผ่ความรู้ให้กับศิษย์เพื่อให้สอดคล้องกับความหมายของคำว่า ครู ที่แปลว่าเป็นผู้ตระหนักรู้หรือผู้ที่น่าเคารพ ครูในปัจจุบันมีความคิดที่หลากหลายและมีเทคนิคในการสอนที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูควรจะเป็นบุคคลที่ยอมรับในการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ต้องเข้าใจและรับฟังความคิดเห็นในสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย

บทบาทของครู

ครูต้องมีบทบาทและภาระหน้าที่ที่ครูต้องรับผิดชอบหน้าที่ภาระในการสอนให้ความรู้ทางวิชาการ แต่สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน คือ ปลูกฝังคุณธรรมความดีให้กับผู้เรียนมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองและต้องมีการศึกษาค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ พัฒนาด้านการสอนเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรมประพฤติตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ที่น่าเคารพนับถือรวมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชนและสังคมเป็น ผู้ที่ได้รับการศึกษาและเข้าใจความถนัด ความสามารถของนักเรียนและการส่งเสริมในการเลือกวิชาชีพให้นักเรียนได้เหมาะสม

บทบาทของครู คือ ภาระที่ครูต้องรับผิดชอบ เช่น ภาระหน้าที่จะต้องพัฒนาเยาวชน ภาระที่ต้องพัฒนาสังคม และภาระที่จะต้องพัฒนาการเมือง การปกครอง แต่อย่างไรบทบาท มักจะใช้ควบคู่กับคำว่า หน้าที่ ซึ่งหมายถึง กิจที่ต้องกระทำ หากหลีกเลี่ยงละเลยแล้วจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อตนเองหรือผู้อื่น คนทั่วไปมักจะกล่าวถึงบทบาทและหน้าที่รวมกันเสมอ (ยนต์ ชุ่มจิต, 2546, หน้า 173)

การเป็นครูต้องมีบทบาทที่หลากหลายทั้งในด้านของบทบาทของครูผู้สอนนักเรียนและบทบาทของครูผู้ทำงานเอกสารต่าง ๆ เพราะ ฉะนั้น การเป็นครูไม่ได้มีหน้าที่ในการสอนเพียงอย่างเดียวต้องมีหน้าที่ปลูกฝังนักเรียนให้เป็นคนดีและมีความรู้ รู้จักหน้าที่ของตนเองที่มีต่อสังคม เพราะถือนักเรียนต้อง

เป็นอนาคตของชาติและต้องเป็นบุคคลที่ต้องไปพัฒนาประเทศชาติในอนาคต สิ่งสำคัญเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งเป็นหน้าที่และบทบาทของครูที่ต้องดูแลและให้ความสำคัญกับเด็กนักเรียน

สรุป

การศึกษาศิลปะการใช้ภาษาไทยที่สามารถจะไปใช้ในวิชาชีพครูได้นั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญของการเรียนรู้ศิลปะภาษาไทยในด้านการฟัง ซึ่งศิลปะการใช้ภาษาไทยเหล่านี้มีผลต่อการนำไปใช้ในวิชาชีพครูได้ และยังเป็นการพัฒนาความรู้ของผู้เรียน ผู้ที่ต้องการศึกษา ศิลปะการใช้ภาษาไทยถือว่าต้องเรียนรู้หลายด้าน เรียนรู้ถึงจรรยาบรรณวิชาชีพครู คุณธรรมจริยธรรม การเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับศิษย์ รวมไปถึงการรักในวิชาชีพครู อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียน ผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าให้มีความรู้ ความเข้าใจ ในทักษะการใช้ชีวิต เข้าใจหลักการปฏิบัติที่ถูกต้องและยังเข้าใจถึงการนำไปใช้ในวิชาชีพครูที่ถูกต้อง ซึ่งศิลปะการใช้ภาษาไทยที่สามารถนำไปใช้ในวิชาชีพครูได้นั้นเป็นประโยชน์ให้กับตัวเองมาก เปิดโอกาสให้กับตัวเองที่จะเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้มากขึ้น ซึ่งเราสามารถเรียนรู้ได้ในทุกเวลาโดยที่ไม่จำเป็นต้องจำกัดเวลาในการที่จะศึกษาพัฒนาตนเอง การพัฒนาตนเองนั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในวิชาชีพครู เพราะ ถ้าเราเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองได้นั้น เราก็จะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปประกอบวิชาชีพครูได้ สามารถสอนศิษย์ให้ได้เรียนรู้ให้รู้จักเอาตัวรอดในการเรียนหรือแม้กระทั่งในการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การพัฒนาการเรียนศิลปะวิชาชีพนี้นั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาเองเพื่อที่จะเตรียมความพร้อมของตนเอง เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการสอบวิชาชีพครูต่าง ๆ ได้ เราถือว่าวิชาชีพนี้นับเป็นก้าวสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ในหลาย ๆ ด้านที่จะต้องรับภาระต่าง ๆ ที่จะต้องเจอ ได้เรียนรู้ คำว่า หน้าที่แท้จริงของวิชาชีพครู ในการศึกษาตามศิลปะการใช้ภาษาไทยสามารถที่จะเชื่อมโยงกับการศึกษาของตนเองในการไปใช้ในวิชาชีพครูได้มากด้วยการพัฒนาศักยภาพในตนเองของทุก ๆ ด้าน ให้สามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ มีหลักการและเหตุผลในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ การที่ได้เรียนรู้ศิลปะการใช้ภาษาไทย นั้นถือว่าเราสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย ไม่จำเป็นที่จะต้องพัฒนาวิชาชีพครูเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังสามารถพัฒนาในหลาย ๆ อาชีพได้อีกมากมาย เพราะศิลปะการใช้ภาษาไทยยังเป็นสิ่งที่ให้ศึกษาเกี่ยวกับมารยาทของการอยู่ร่วมกัน มารยาทในการฟัง มารยาทในการอ่าน มารยาทในการพูด เราถือว่าศิลปะการใช้ภาษาไทยเป็นบทบาทสำคัญที่จะพัฒนาอาชีพของทุก ๆ คนได้

เอกสารอ้างอิง

- กัญกร เอี่ยมพญา. (2561). **การพัฒนาวิชาชีพครู**. นนทบุรี: 21 เซ็นจูรี จำกัด.
- กลุ่มวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. (2549). **ศิลปะการใช้ภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาการศึกษา.
- กองเทพ เคลือบพณิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2555). **ทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาการบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป. (2556). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร** (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิตต์นิภา ศรีไสย. (2561). **หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2545). **สุดยอดเทคนิคสู่ครูมืออาชีพ**. กรุงเทพฯ: บริษัทจรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2550). **ทักษะการเขียนภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2553). **หลักการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: เจเนซิส มีเดียคอม.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์และคณะ. (2540). **ภาษาไทย 1** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์และคณะ. (2560). **ความเป็นครูและการพัฒนาครูมืออาชีพ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยนต์ ชุ่มจิต. (2546). **การศึกษาและความเป็นครูไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุธาสนี ปิยพสุนทรา. (2561). **ความรู้พื้นฐานทางภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.